

יעקב שרת / איש אמדים יופי של שריפה

ההיטל הנוראי

(המשך מעמוד 61)

נסות, ומוטל עליהם מס מלא. באותו זמן מקיימת המדינה את צי-הרכב של העצי מאים על השבונה, וגם מחזיקה ומתחזקת אותה. לגבי שכירות אפילו אחזקת עזרת-בית, לצורך יציאה לעבודה, נע- שית על חשבון השכירה בלבד. לחברות יש כיום הרבה פעולות שהן בכלל אינן הוצאות, אך הן נחשבות כהוצאות לצורך המס. לסוג זה שייכים הפי- רשימה צמדה להלוואות שונות ופחת מואץ. שום דבר כזה אינו עומד לרשות ה- שכירים.

מסי-ההכנסה משתמש באופן תיאורטי באותם העקרונות לגבי מיסוי השכר והרווח. אך בדרך, במיסי המעשי, עק- רונות אלה משתבשים ומנוצלים לרעה, ומולכים לאיפה ואיפה. מסיבה זו, מצב השכירים היה נחות מזה של העצמאיים גם אילו כל העצמאיים היו משלמים מס כחוק. הברר מתאפשר בגלל האופי השונה של ההכנסות, ולא ייפתר כל עוד לא יבדילו ביניהן גם לצורך כללי המיסי ואירגונן.

ומה קורה כאשר מדובר בהתאמת ההכ- נסות לאינפלציה? איך פועלים במיקרה זה העקרונות האחדים-כביכול והמיסגרת האחרים על שני סוגי ההכנסות?

רק לדוגמה: האינפלציה מעדכנת בעצ- מה את ההוצאות של העצמאיים, הירודות מן ההכנסה החייבת במס. לעומת זאת היוכיים מן השכר אינם מעדכנים לפי האינפלציה, כי עדיין זה אינו קורה מעצמו אלא תלוי בשרירות-ליבו של ה- אוצר, המטב פשוט לעשות זאת, בניגוד לכל צדק והגיון.

היום יש למרוויחי-הרווח גם רעיונות מהפכניים לגמרי בשאלת המיסי, שאותם הולידה האינפלציה בעלת שלוש הסיפ- רות. הם רוצים לשלם מס רק על הרווח הריאלי" — זאת אומרת על הרווח הנר- מינלי, לאחר שניכרו ממנו לא רק את ההוצאות המנופחות בגלל האינפלציה, אלא גם את האינפלציה עצמה. למטרה זו המציאו שני דברים:

● הקילת-המלאי. פירוש הדבר שאין משלמים מס על עליית ערך המלאי, אלא רק במיקרה ועליית ערכו גבוהה מן ה- אינפלציה, וגם אז רק על ההפרש. ואם ערך המלאי עלה פחות מן האינפלציה, יש להוריד "הפסד" זה מן הרווח החייב במס. כתוצאה מן ההמצאה הזאת, המופ- עלת כבר למעשה, המסים מחברות ומסר- חרים ירדו פלאים. זהו מקורו של ההי- טל, כך יקרה גם בשנה הבאה, כי ההפי- סד ניתן להורדה גם מרווחי העתיד.

יש רעיון נהגל ספרים בערכים, ריי- אליים". ואז, אם הספרים של החברה או העצמאי אינם מראים רווחים "ריאליים", הם פשוט לא ישלמו מס. (תאמינו לי: הם לא יראו לעולם רווחים כאלה לצורך המס, אלא רק לצורך הבורסה. למניפולצ- יות במיקרה זה פשוט אין גבול.)

השכירים יבדלים להשוות את מצבם למצב הנוח הזה של מרוויחי חו הרווח עליירי זה טורחים להציב בשולי ישראלם מס אך ורק על השכר הי- ריאלי שיהיה. אז נוכח לסגור את המדינה, כי אף אחד לא ישלם מס. כך הגענו עד אבסורד. במיקרה שהש- כירים לא ישיגו הישג מרשים זה, יצ- טרכו לשלם בעצמם את כל מיסי המדינה. הקונספציה האירגונית והתיאורית הי- אחידה של מיסוי ההכנסות מובילה היום לאבסורדים ולאי-צדק משוע.

אין הדבר יכול להימשך כך. יש צורך ברפורמה כוזבת של כדק מערכת מסי-ההכנסה. הצעד הראי- שון צריך להיות הפרדה בין מעי- רכת-המס על השכירים לבין מעי- רכת-המס של העצמאיים והחבי- רות — הפרדה באירגון, בעקרי- נות ובשיטות המיסי.

שכר רווח הם סוגי-הכנסות שונים. חישובם נעשה למעשה בתנאים שונים, ולפי עקרונות שונים; למיסים עליהם יש אופי שונה. האם יש בתנאים כאלה הצ- דקה למיסגרת אחידה, לכללים אחידים ולאחוזים אחידים? אלה רק מובילים לבלבול ומאפשרים לעצמאיים ולדומיהם, שמצבם מבחינת המיסי קל יותר, כי הכנסותיהם הוצאותיהם אינם ידועים, להרוויח מן המצב.

אינני מתעלמת מן העובדה שבשעירות יש חקק גדול לפעולות אינטרסנטיות. אך גם לבידול הי- מושגים יש חקק גדול בהם, כי הם מקיילים על פעולות אינטרסנטיות אלה.

ומכאן שכללות הכל אין היא נבונה, מפני שבינה אינה ניתנת לחלוקה. זאת, חיים גורי, הבעיה לא לסגת או לא לסגת, להתקפל או לא להתקפל, אלא להיות או לא להיות עם כובש, להבין או לא להבין כי מדינת ישראל כובשת היא מיפלצת יהודית, ובוודאי מיפלצת ציונית, שהחליפה ביוזעו את קול יעקב וידי עשו בידי יעקב וקול עשו, ואם אתה תתאמץ לשכנע אותי כי מיפלצת מרובעת-ידיים זו (יד חזקה, ויד חלשה, ויד נבונה, ויד טיפשה) אין מנוס מקיומה, אשיב לך: מיפלצת היא מיפלצת היא מיפלצת; אל תתמה לא על איכות החיים בתוכה ולא על היחס כלפיה מקרוב ומרחוק, כלומר על עתידה הבטוח (העם סוולה"; "אור לגויים").

משתיקי-כל

אינני יודע אם זה היה סוד או לא. אני, בכל אופן לא ידעתי של, "עוזים" מההולל שלנו יש משתיק-קול — כאביוז ליחידים-סגולה — עד לפירסומי המישרה בפרשת רצח אוריין כהן. האמת אפילו מדהימה מזה. עד כה סברתי לתומי, כי משתיק-קול הוא אביוז-פלא הקיים רק בדמיונם של מחברי ספרות בלשית למיניה. עכשיו אני יודע. האם "עוזים" מצויידיים במשתיק-הקול הנדיר רווחים בעולם התחתון שלנו כשאר מיני נשק צה"ל, או שמא האביוז הזה הגיע בדרך מיוחדת ונעלמה אל בוצרי הכרס? אתמהה! הש"ב, כידוע, מתרכז באחרונה עד אפסות כוחות בגילוי קוטעי הרגליים של בסאם שבעה ושות', ואולי כדאי להניח את החקירה במשתיק-הקול הקולני בידי המישרה אפופת ההחלטות האחרונות.

אך בין אם משתיק-הקול הושג מאיזו יחידת-עילית בארץ ובין אם הושג מידי איוה סוחרים-נשק מדופלמים, ברי שלמשי- גים היו — ואולי גם נשאר — "קשרים טובים", שאפשר לסמוך עליהם כי יעשו הכל כדי להשתק את הכל. מפענחי התעלומה ייטיבו עשות, אם יאזינו שוב ושוב להקלטות מאולפן השידור של הגברת שרה דנוך, שכן אין ספק שהמשתיק המשתק מאוזכר בהן בצופן מתוחכם כלשהו, שעדיין לא פוענח במישרה, כגון: "המהשמו שמקטין את הרעש", ודי לחכימא.

יחסים בינלאומיים

איש בשורה אני לכס היום הזה. כידוע, בעיית-הבעיות של מדינת-ישראל היא הקושי לתמרן בין שתי מעצמות-העל, לא הן ארצות-הברית וברית-המועצות, באופן שאפשר סחיטות הדדיות ממשיות. ממשיות. אתם יודעים, בשיטת העולם-השלישי הבדוקה.

אבל עוד לא אבדה תיקווננו. עם תפיסת המרגל למען ברית-המועצות ברמאללה ניתן לקבוע ברורות, שלברית-המועצות עדיין יש עניין בנעשה במדינת ישראל, ועד כדי כך שגופי-הביון שלה אינם מסתפקים בקריאת עיתוני בוקר וצהריים ובציורי- תים אלקטרוניים למיניהם, אלא גם טורחים להציב בה מרגי- לים של ממש, בשר ודם, וזה מעודד, מעודד מאוד, שכן פירושו יחס חם והערכה גבוהה כלפינו.

אומנם, לא הייתי מציע למשרד-החוץ הפעיל-יעיל שלנו להזדרז ולהודיע בשער בתי-רבים על אותות מובהקים לשיפור יחסי ישראל — ברית-המועצות, ואפילו לא לחידוש הקשרים הדיפלומטיים, אבל איזו הדלפה מצחיקה בעיניי זה (למשל: "הוכחה חשיבותם המדינית הבינלאומית של השטחים שבשולי ישראל"), בוודאי לא תפתיע איש. העיקר, אסור להתיאש, ומה גם שהש"ב — למי שדימה כי הוא משותק באחרונה בשטחים, משום מה — נתן שם אות-חיים.

בן-גוריון טוב ורע

בימים אלה היה לדויד בן-גוריון יום-הולדת, וגם יצא לאור הכרך השני של הביוגרפיה המונומנטאלית שלו מאת שבתי טבת (כמי שהכינו בשבילו ובשביל כל ביוגראף רציני של ב"ג חומר-גלם ניכר בדמות יומן משה שרת, אני מאחל לשבתי טבת לצמצם את רווחי השנים בין כרך לרך, שכן ברי כי רק עכשיו הוא נכנס להתמודדות האמיתית עם נושא), ובהזדמנויות חגיגות אלה נאמרו על האיש דברים רבים, חלקם תפלים ממחלקת החסידות השוטה (לרבות איזו רשימת קילוס נושנה מאת מזכירו יצחק נבון שגידר "דבר" מאישים) וחלקם מאירי עיניים.

פה רצוני רק להעיר, כי מי שבא לפאר ולרומם ולשבח את דויד בן-גוריון כמנהיג מרם מעם וכו', ולתבל כל זאת בנעושים לימי בן-גוריון הטובים ההם, חייב לדעת שהבן- גוריון — ובן-גוריון היה בן-גוריון — אינו שמש המאירה בשווה ואחממת בשווה מכל צדדיה, אלא ירח. כלומר, למי שטרם הבין, מי שתולה בו את כל אותם הישגים נפלאים או לא נפלאים של ארצנו ושל עמנו, אינו יכול לפטור אותו מכל אותם חוליים ועיוותים נוראים או לא נוראים שליוו אותו בנאמנות — ועינינו רואות.

המילחמה נמשכת. כמו במערבון שיגרת, גיבור א' נכנס למיטבאה, מנחית סנוקרת לגיבור ב' ומשכיב אותו. כולנו יודעים מה יהיה. חרף הסנוקרת החסלנית גיבור ב' מתאושש פלאים, קם על רגליו ומנחית סנוקרת לגיבור א' ומשכיב אותו. כולנו יודעים מה יהיה, ולכן לא צריך להמשיך. אני מפסיק בזה את תיאור העלילה המרתקת, אבל לא לפני שאזכיר כי בתוך כל המהומה המיטבאה מוחרבת כליל.

בהוליווד מחרובים מיבני קרטון. באיראן ובעיראק גיבור א' וגיבור ב' מקלים את משאבי העולם. מפיקי-נפט וסוחרים-נפט נהנים מן השריפה הזאת לא פחות ממציתיה, נוסח שליטים גחמונים שכבר ידעה ההיסטוריה, אבל אי אפשר לומר זאת על הצרכנים — העולם — הוזה אחד אמר פעם, "עולם אחד" — מתרושש, אפילו תדרבן התרוששות הפקת אנרגיות חילופיות.

למי כל זה נחוץ (חוץ מלישראל, אשר כמו השובב הידוע של הכיתה, יכולה לצעוק עכשיו: "המורה, זה לא אני, זה הוא!" אויה, הבעיה של השובב הישראלי — בין השאר — היא שכן או כך הוא נשאר קטן, דל, יחיד ובודד עד שאינו יכול שלא לעורר הרגשה ואף ביטחון, כי אותו תמיד אפשר להעמיד בפניה. אך על זה אולי בפעם אחרת?) האם זה נחוץ לרוסים, שאם הם שואפים בכלל להשתלט על המיפרץ הפרסי, הרי זה למען נפט נזול, לא למען נפט בוער? האם זה נחוץ לאמריקאים, שבעלי-בריתם התלויים בנפט מיובא עלולים רק להיחלש יותר מהצטמקות תפוקתו?

מילחמות היו ומילחמות יהיו, אבל עד כה הן נוהלו למען משאבים, לא למען כילוים. כילו, "חומר אנושי" אולי אינו הפיתרון הטוב ביותר לבעיות עודף אוכלוסיה, ומה גם שלא אחת כילו זה מכרסם קשות באלטיות, אבל, כידוע, מה שקרוי "חומר אנושי" זה לו תכונה להתחדש ולהתרבות. אבל כילו משאבי-טבע? יש פשוט טירוף-מערות עולמי.

ההגיון המאדמי אומר, ששתי מעצמות-העל פשוט מוכרחות לעשות יד אחת ולשים קץ להריסת המיטבאה המיוזחית-יכונית ואפילו העולמית, כשם שהשריף עושה זאת לבסוף במערבון השיגרת שבו. אבל במערבון יש שריף אחד, ובמצאות יש לנו שניים שאינם מסוגלים להשתחרר מעולם האומנות והקולוניאליזם, שאינם מסוגלים להידבר, ותוך שהם מאבנים זה את זה כשני נחשים יריבים השריפה נמשכת לעיני עולם מתרושש וטיפש.

הידר ל..פנטומים!"

ועשיתי בעיקבות חז"ל/ על מדינת שכל וגם מזל: מה אברכך, ארצי, כי מזלת במילחמה — עיראק—איראן יחדיו חילצוך מיקוד המצלמה, לעת בחירות בארץ-ברית יוננה לך שהות-מה — ולהרף עין שוב חזרת להיות מעצמה!

ידי יעקב

יש יד חזקה המופעלת על-ידי צה"ל בשטחים, ואם יש יד חזקה סימן יש — או היתה — יד חלשה, ועכשיו מתחורר שיש גם "יד נבונה" (לפי דיווחי הכתב הצבאי של "מעריב"). ומי יודע כמה עוד ידדים יש, המהפכות בחרת, "השטחים". אבל "היד הנבונה" אינו אלא שם-שלינוחות ליד החזקה, אף על פי שהחיים מלמדים שלא תמיד קיימת זהות בין החזקה יד ובין בינה. גורמי-ביטחון בכירים מתברכים עכשיו בפומבי בשקט תעשייתי ב"שטחים", ותולים אותו במדיניות חיד החזקה שהם נוקטים שם, ומכיוון ששקט זה דבר טוב בימים טרופים אלה, אך טבעי כי מישהו יודר לזהות יד חזקה עם יד נבונה. אבל טיבן המפוקפק של נבואות ביטחוניות לא נשתנה באירגון. מה יהיה, אם מחר-מחרתיים שוב יתחולל איוה גל טירור ב"שטחים"? היד החזקה בוודאי תישאר, אבל היד הנבונה לאו דווקא, שהרי התחליף היחיד שלנו ליד חזקה הוא יד חזקה יותר (עד ששוב יפרוץ גל טירור), ואילו יד שלא מנעה גל טירור שוב אי-אפשר לכוונה נבונה. אפשר אפילו לכוונה טיפשה — והרי לנו כבר יד רביעית.

אילו מדינת-ישראל ראתה ב"שטחים" פיקוד-עדי-בוא-שלום, היתה אומרת לתושביהם: "מה לעשות, נפל בגורלכם להיות פיקוד, מוצא או לא מוצא חן, אז אנא, פקדון יקר, תהיו שקטים, אחרת ננהג בכס ביד חזקה כמינהג חוסיין", זה היה דבר אחד. אבל דבר אחר לגמרי הוא לגרוס, ש"השטחים" שלנו לעולמים — ולדרוש מתושביהם לרקוד לפי חליל צה"ל, שכן יד הנמצח חזקה.

היסטוריה מלמדת, כי חרף מדיניות-יד-חזקה יש סיכוי סביר למדי לעמים משועבדים לפרוק עול שילטון זר ושנוא. עובדה, יותר מעם משועבד אחד עשה זאת, ואין שום סיבה משועבדי ברית-המועצות, דרום-אפריקה וישראל — דומה, כי אלה המדינות המשעבדות המובהקות של ימינו — לא ישיגו אף הם את מבוקשם המדיני.

כמובן, בכל אחת משלוש המדינות הללו גיבשו השילטונות אידיאולוגיה נבונה המצדיקה כיבוש או שליטת מיעוט ברוב; בשתיים מן השלוש אידיאולוגיה זאת מושתתת על התנ"ך המסורתי, ובשלישית על התנ"ך המארכיסטי, ובכלל היא נבונה מאוד, כאמור, אבל לא משכנעת, לפחות את הנשלטים,